

**Nederlandse Vereniging
voor Rechtspraak**

De Minister van Justitie
Mr. E.M.H. Hirsch Ballin
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Datum: 28 april 2008
Uw kenmerk: 5521706/07/6
Ons kenmerk: B2.1.8./1547/BM
Cc: De Minister van Justitie
Bijlage(n): -
Onderwerp: Wetsvoorstel Elektronisch verkeer met de bestuursrechter

Geachte heer Hirsch Ballin,

Bij brief van 18 december 2007 met bovengenoemd kenmerk verzocht u de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR) advies uit te brengen over het concept-wetsvoorstel Elektronisch verkeer met de bestuursrechter.

De NVvR sluit zich aan bij het advies van de Raad voor de Rechtspraak van 25 april 2008 (kenmerk UIT 12484 / ONTW RCH). Vanuit de zelfstandige positie die de NVvR bekleedt, wil de NVvR nog wel aandacht vragen voor twee punten.

In het advies is aangegeven dat van belang zal zijn hoe de diverse appèlinstanties en de cassatierechter artikel 2:16 van de Awb zullen interpreteren. Interpretatieproblemen door (verschillen tussen) de diverse bestuursrechters zijn niet uitgesloten. De NVvR zou hier ter verduidelijking aan toe willen voegen dat de vier hoogste colleges (RvSt, CRvB, CBb, HR-belastingrecht) via artikel 2:16 Awb de bepalingen van de artikelen 15a en 15b van boek 3 BW moeten gaan interpreteren. Zij zullen ieder voor zich de vraag moeten beantwoorden hoe de identiteit van de indiener van stukken moet worden vastgesteld en de authenticiteit van de elektronische handtekening onder een beroepschrift kan worden gewaarborgd.

Verder heeft de Raad in zijn advies aangegeven dat artikel 2:15, vierde lid een potentiële bron van problemen vormt als de fatale termijn in het geding is. Om die reden heeft de Raad voorgesteld hiervoor een regeling in een AMvB vast te leggen. De NVvR onderschrijft dit, maar is tevens van oordeel dat er meer argumenten zijn die het noodzakelijk maken om in de wet zelf of in een AMvB duidelijkheid te verschaffen. Allereerst betreft het de hierboven vermelde problematiek van artikel 2:16 en de interpretatie van de artikelen 15a en 15b van boek 3 BW. Daarnaast ontstaat er een probleem wanneer meer partijen in een zaak betrokken zijn en één partij wel elektronisch wil procederen en de andere partij niet. Daarvoor moet de wet- of regelgever een oplossing bieden. Een procesregeling is hier niet voor bedoeld, omdat een gerecht niet zelf de toegang tot de rechter kan/mag invullen. Tot slot wijst de NVvR op de relatie tussen artikel 2:17 Awb en artikel 6:9 Awb, die problemen op zou kunnen leveren. Thans wordt in artikel 2:17 Awb de ontvangsttheorie gevolgd, terwijl artikel 6:9 Awb bij verzending per post uitgaat van de verzendtheorie.

Dit laatste punt heeft de NVvR overigens al eerder gesignaleerd in haar advies van 25 september 2001 (kenmerk380/1.18/AdG) over het wetsvoorstel elektronisch bestuurlijk verkeer. Het betrof toen het voorgestelde artikel 2.3.4 waar eveneens, om voor de NVvR onduidelijke redenen, voor de ontvangsttheorie werd gekozen.

Namens het hoofdbestuur van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak,
de Wetenschappelijke Commissie

F.F. Langemeijer,
voorzitter

